

Pompei Hărășteanu

S-a stins din viață, după o carieră de excepție, Pompei Hărășteanu, unul dintre cei mai de seamă protagoniști ai scenei noastre lirice, a cărui prezență în lumea noastră muzicală, desfășurată pe câteva bune decenii, a însemnat un exemplu de calitate, talent și probitate artistică.

Scena Operei române apare și de această dată văduvită de unul dintre marii săi interpreți care au susținut-o atât prin calitatea prestației artistice, în care personalitatea interpretului de excepție se identifică cu sensul adânc al tramei dramatice a spectacolului, cât și prin șansa oferită creației originale a prezentului, unde aportul său rămâne exemplar.

Pompei Hărășteanu s-a afirmat în decursul întregii sale cariere ca un spirit viu, deschis la nou și la tradiție în egală măsură, și prin interpretările sale se plasează printre

cei mai importanți creatori de prime audiții din muzica românească. A dat glas prin frumusețea timbrului său vocal și – mai ales – prin autoritatea deslușirii profesionale a mesajului componistic unui repertoriu de seamă. Capacitățile sale interpretative confirmate de o pregătire profesională impecabilă i-au asigurat un standing de excepție în contextul vieții noastre muzicale, un nivel la care, mă întreb, câți din cei care populează azi spectacolul muzical mai dau seamă? Și-a respectat și și-a cultivat consecvent înzestrarea și talentul, iar prezența sa artistică și umană rămâne de neuitat în amintirea publicului și a celor cu care a colaborat și care l-au îndrăgit.

Am fost unul dintre privilegiații interpretărilor sale în lucrări precum *Domnișoara Hus*, *Simfonia-Baladă*, opera „*La Țigănci*” și i-am simțit tare lipsa colaborând uneori cu unii și cu alții... Asta-i lumea noastră, iar dispariția treptată a unei actuale octogenare generații de mari artiști ne plasează din ce în ce mai mult în istorie decât în prezent.

Pompei Hărășteanu ne rămâne tuturor o amintire luminoasă, o prezență caldă și tonică, careia îi simțim și i se va simți din ce în ce mai tare lipsa. A fost un mare artist și un om bun.

Dumnezeu să-l odihnească!

Nicolae BRĂNDUȘ

Ioan Gyuri Pascu

S-a stins, pe neașteptate și prematur, la numai 55 de ani, un creator cu multiple valențe, cu reușite ca muzician, actor pe micul și marele ecran, textier, umorist, scriitor, comentator sportiv.

S-a născut la Agnita (31 august 1961), cu tată român și mamă pe jumătate unguroaică. A început să studieze pianul la vârsta de nouă ani și a învățat singur să cânte la chitară (manualul Maria Boeru), la baterie și la muzicuță. Joacă handbal, dar muzica învinge: între 1978 și 1980 a cântat alături de formația fraților Moldovan, Trandafirii Negri. Nu reușește la Facultatea de teatru din Târgu Mureș, lucrează ca strungar, iar în 1980 este înrolat în armată, unde a fondat formația Fundal. După 1982 a cântat în cadrul *Cenaclului Flacăra* și la concertele Serbările „Scânteii Tineretului”, iar în 1984 a intrat la Facultatea de Litere din cadrul Universității Babeș-Bolyai, secția română și spaniolă. Între 1988 și 1989 a predat limba și literatura română la o școală primară din Ulmu, județul Călărași, dar a renunțat pentru a se întoarce la muzică.

În 1992 a fondat Tempo Music, în colaborare cu prietena sa Daniela Marin, afirmând că aceasta a fost prima casă de discuri independentă din România. Aici s-au lansat *Vama Veche*, *Domnișoara Pogany*, *Dinu Olărașu*. În 1993 a lansat albumul *Mixed Grill* (combinație rock, reggae, pop, blues - emblemă a stilului său eclectic), cu hit-ul „Țara arde și babele se piaptănă”. A fondat

formația *The Blue Workers*, lansând cu ea albumul *Mașina cu jazzolină* și *Caseta pentru minte, inimă și gură*, conținând piese social-politice ca „*Morcovul românesc*” și „*Instalatorul*”. În 1995 a participat la Festivalul „Cerbul de Aur” și a primit trofeul pentru „Cel mai bun album” din partea revistei *Actualitatea Muzicală*, pentru *Mașina cu jazzolină*. Cu *Blue Workers* a participat la Festivalul de jazz de la Sibiu și a susținut mai multe concerte acompaniate de o orchestră simfonică. În 1997 a lansat albumul *Gânduri nevinovate* și a renunțat să mai cânte pentru o scurtă perioadă de timp, afirmând că este dezamăgit de noile tendințe din muzica pop. A revenit cu albumul *Stângul de a visa*, ne-difuzat la posturile private. I se spunea că piesele sunt frumoase, dar nu sunt în politica postului - astfel că a rămas un critic acerb al radioului comercial românesc, precum și al concursurilor tv de talente, gen „*Românii au*”